

bragte, som nys have været paa Dmtale, nemlig ved Bro, Jernbane og Dampfærge; det kan vel ikke ske i den nærmeste Fremtid. Men hvad der er i højeste Grad nødvendigt, er, at der kommer en bedre Overfart istand, navnlig om Vinteren under Isforhold, og at det sker saa snart som muligt, vil være af største Nødvendighed; thi sidste Vinter vare Forholdene saaledes, at mange private Mænd lede betydeligt Tab ved den Overfart, der var. Det er navnlig nødvendigt, at der bliver anskaffet en Isbryder. Selv om man efter Anskaffelsen af en saadan skulde komme til en mere fuldstændig Overfart ved Bro, Jernbane eller Dampfærge, vil den ikke derfor være til Nytte eller være uanvendelig andetsteds. Det Dampstib, der er kommet til at gaa imellem Masnefsund og Drehojed, er ikke nyt; det er ikke kostet dertil. „Niord“ har været benyttet andetsteds, og ligesaa vel som man kan tage et Stib andetsteds fra og benytte det imellem Masnefsund og Drehojed, kan det ventes, at et Stib, der er brugt til denne Fart, kan finde Anvendelse andetsteds. Navnlig vil, hvis der skulde være Tale om stadig Postforbindelse ved Dampstib mellem Masnefsund eller muligvis en Havn paa den anden Side af Masnefs og Stubbekjøbing og Møen, dette Stib finde god Anvendelse og være særdeles heldigt, især under Isvintre. Det er bekendt, at det Stib, der gaar her, er gammelt og svagt, og man tør ikke lade det komme i Tjen. Jeg vil derfor henstille til den ærede Minister at gjøre alt Muligt for, at man ikke skal gaa en kommende Isvinter imøde under de Forhold, som nu ere tilfede, men at der maa gjøres Alt, hvad man kan, for at faae en Isbryder allerede til næste Vinter for at forhindre de store Tab, som man har været udfat for ved den nuværende Overfart.

Indenrigsministeren (Steel): Jeg har blot ønsket Ordet for at gjøre den Bemærkning, at jeg i mit tidligere Foredrag glemte at omtale Undringsforslagene under Nr. 62 a. angaaende Bestyttelsesarbejder paa Sjællands Vestkyst, og at jeg nu, efterat det ærede Medlem fra Lemvig (Aaberg) har udtalt sig, kan fatte mig meget fort. Særlig Vægt lægger jeg paa Posten under b., som skulde tjene til, at man blev istand til at foretage Forsøg med Sikringen af Limfjordstangen ved Nisplantninger. Dette er en Sag, som efter alle Ryndiges Dom har en meget stor Betydning, fordi det er en sikker og forhaabentlig meget billig Maade at tilvejebringe Bestyttelse paa. Det vilde være overordentlig beklageligt, om det ikke skulde blive muligt at fortsætte med de Forsøg, som allerede ere gjorte, og som have saameget større Betydning, fordi de ikke alene skulde være Forsøg, men ogsaa virkelig skulde benyttes til Sikringer af saadanne Steder, som ere særlig udsatte, og hvor der i den nær-

meste Tid trænges til en yderligere Bestyttelse end den, der allerede er tilfede. Jeg skal derfor meget indstændig opfordre det ærede Thing til at vedtage Forslaget under b., ligesom jeg heller ikke kan Andet end anbefale at vedtage det under c., da en Sum af 5,000 Kr., saavidt jeg kan skjønne efter de Oplysninger, som ere indkomne, vil være nødvendig for, at Kommissionen kan tilendebringe sit Arbejde.

Leih: De Bemærkninger, som jeg ønsker at fremsætte, slutte sig til Forslagene under Nr. 12 og 13. Hvad Forslaget under Nr. 13 angaar, som jo gaar ud paa at tilstaa Adjunkt Jæddersen i Viborg til Fremme af hans Virksomhed for Fiskerisagen, 1,000 Kr. for indeværende Finantsaar, saa skal jeg tillade mig at anbefale dette Forslag til det høie Things Vedtagelse. Den ærede Ordfører sagde, da han omtalte dette Undringsforslag, at den Mand, der her er Tale om, maasse i et eller andet Punkt kan have Anskuelse om Fiskerisagen, som fra en eller anden Side ikke kunne billiges. Det Sidste, tilstaaer jeg, gjælder netop for mit Vedkommende. Saavidt jeg har forstaaet de forskjellige Udtalelser, som ere komne mig for Die fra Adjunkt Jæddersen, staaer han, hvad Saltvandsfiskeriet angaar, nærmest paa samme Standpunkt som det Udfast til en Fiskerilov, som i 1876—77 blev forelagt her, et Standpunkt, som jeg ikke kan anse for rigtigt (Ordføreren: Det kan jeg heller ikke). Den ærede Ordfører siger, at han kan heller ikke anse det for rigtigt; men ligesom jeg er af den Mening, at enhver Anskuelse bør have Ret til at komme frem og fortjener Afgørelse, saasnart den kan forsvares med virkelig Overbevisning og helst tillige med virkelige Grunde, saa har jeg opfattet blandt Andet ogsaa, hvad den ærede Minister ytrede, saaledes, at det navnlig er Ferskvandsfiskeriet, der er Adjunkt Jæddersens Specialitet, og jeg kan ikke være enig med den ærede Minister, forsaavidt hans Yttringer — saaledes forstod jeg dem — gik ud paa, at Ferskvandsfiskeriet ikke synes at have nogen Betydning for os. Det er ganske vist, at Saltvandsfiskeriet spiller en langt større Rolle i økonomisk Henseende, men jeg tror dog, at Ferskvandsfiskeriet heller ikke har saa særdeles ringe Betydning, men tværtimod, at det ogsaa paa sine Steder virkelig kan blive en Kilde til Velstand. Spørgt har jeg den Anskuelse om Adjunkt Jæddersen, som jeg grunder paa mit Bekjendtskab til en Del af, hvad han har skrevet, at han er en Mand, som med stor Interesse omfatter disse Ting. Jeg tror, det derfor er rigtigt at gjøre et Forsøg med at bevilge denne Understøttelse. Det gjælder her foreløbig kun om eet Finantsaar, og det høie Thing vil senere faae Leilighed til at tage under Overveielse, hvorvidt de Arbejder, denne Mand i Mellemtiden har præsteret, maatte kvalificere ham til fortsat Under-